

ת"פ 38100/11/13 - מדינת ישראל נגד אביעד קנפו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38100-11-13 מדינת ישראל ואח' נ' קנפו

בפני בעניין: כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד בועז ביטון

המאשימה

נגד

אביעד קנפו ע"י עו"ד איתמר בן עמי

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות והיזק לרכוש, תקיפה והפרת הוראה חוקית. הודאת הנאשם באה בעקבות הסדר דיוני, בו תוקן כתב האשום בתיק שלפני וצורף תיק נוסף, ת"פ 6728-03-13 בו הודה הנאשם בכתב האשום לאחר תיקונים, ללא הסכמה בין הצדדים לענין העונש.

עובדות כתב האשום המתוקן בת"פ 6728-03-13:

הנאשמים 1 ו- 2 באותו התיק, יוסף ביטון ועמוס בורנשטיין (להלן: **ביטון** ו- **בורנשטיין**) עבדו בחודש פברואר 2013 באטליז השייך לגיסם, משה זיסרמן (להלן: **זיסרמן**) בישוב מודיעין עילית.

ביום 27.2.13 בסמוך לשעה 11:30 הגיע גבריאל תירוש (להלן: **המתלונן**) העובד כחוקר פרטי, על מנת לבצע מסירה של צווי עיקול זמניים שהוצאו בעניינו של זיסרמן.

המתלונן פנה לאיטליז על מנת למסור הצווים אך ביטון ובורנשטיין סרבו לקבלם. המתלונן עזב את האטליז וביטון עקב אחריו.

בסמוך לשעה 20:00 באותו היום הגיע המתלונן לביתו של זיסרמן. אשתו של זיסרמן (שהיא אחותם של ביטון ובורנשטיין) סרבה לפתוח את הדלת והתקשרה לביטון. המתלונן הדביק הצווים על דלת ביתו של זיסרמן, נכנס לרכבו והתכוון לעזוב את המקום.

כאשר התחיל המתלונן בנסיעה הגיעו למקום הנאשם יחד עם ביטון ובורנשטיין (השלושה יחדיו יקראו להלן: **הנאשמים**) במכונית שהיתה נהוגה בידי ביטון, חצו את נתיבו של המתלונן והתנגשו חזיתית ברכבו. הנאשמים יצאו מן המכונית והתנפלו על המתלונן בבעיטות ואגרופים. המתלונן ניסה לברוח, אולם הנאשמים חסמו את דרכו וחיבטו בו בכל גופו.

כאשר הגיע המתלונן לרכבו, הוא לקח את מכשיר הטלפון שלו על מנת להזעיק עזרה ולצלם את הנאשמים. הנאשם

חטף את מכשיר הטלפון מידו של המתלונן ושבר אותו ואחד משלושת הנאשמים לקח את מפתחות רכבו של המתלונן מהרכב והשליך אותם לשיחים.

אחד הנאשמים הפיל את המתלונן ארצה במכת אגרוף והנאשמים המשיכו לבעוט בו בעודו מוטל ארצה. למקום הגיע סייר בטחון של הישוב ודרש מהשלושה לעזוב את המתלונן. הנאשמים סרבו ואמרו לסייר שלא יתערב בענין. כאשר הזמין הסייר משטרה, נמלטו הנאשמים מהמקום.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן חבלות ושריטות בידיו, רגליו ובטנו. כמו כן חולצתו נקרעה.

בשל כל אלה הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות והיזק לרכוש, עבירות על סעיפים 382(א) ו 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עובדות כתב האשום המתוקן בת"פ 38100-11-13:

בעקבות המעשים מושא ת"פ 6728-03-13, נעצר הנאשם ולאחר מכן שוחרר בתנאים, ובהם מעצר בית מלא, אשר לאחר הרשעתו, ביום 4.7.13 הוקל, וניתנה לו רשות ליציאה לעבודה בין השעות 10:00-24:00. כן נקבע, כי ככל שהנאשם מבקש לצאת ממקום עבודתו, עליו לקבל לכך היתר מפורש.

ביום 14.11.13 בשעה 15:40 הגיע הנאשם לפיצריה בעיר מודיעין עלית, מרחק של כ- 10 ק"מ ממקום עבודתו, יחד עם אדם נוסף. במקום דרש הנאשם מעובד הפיצריה, משה קיי (להלן: **המתלונן**) קסדת אופנוע אשר הנאשם סבר כי שייכת לו. המתלונן סרב לכך ובתגובה נטל הנאשם את הקסדה וסטר למתלונן. המתלונן עמד בדרכו של הנאשם וניסה למנוע ממנו לעזוב את המקום עם הקסדה והנאשם הכה את המתלונן באגרוף בפניו ואז עזב את המקום עם הקסדה. מעובדות האשום עולה, כי האדם אשר הגיע עם הנאשם סייע לו לקחת את הקסדה בכך שחסם דרכו של המתלונן מלהגיע לנאשם.

בשל כל אלה הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה והפרת הוראה חוקית, עבירות על סעיפים 379 ו- 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לטעוניה המאשימה בענינם של ביטון ובורנשטיין בת"פ 6728-03-13, וביקש להשוות עניינו לענינם (ר' בהמשך). ביחס לת"פ 38100-11-13, שם ב"כ המאשימה דגש על חומרת העבירות אותן ביצע הנאשם, הפגיעה שפגע במתלונן והפרת תנאי השחרור. כן הפנה לתסקיר שירות המבחן. לאור אלה ביקש להשית על הנאשם בגין כל אחד מן האשומים עונש מאסר בפועל לריצוי ממש, שיצטברו זה לזה.

ב"כ הנאשם שם דגש על גילו הצעיר של הנאשם, הודאתו במיוחס לו והעדר הרשעות קודמות. כן הפנה לכך שהנאשם שהה במעצר ממש תקופה משמעותית של כחודש וחצי ואחריה במעצר בית מלא או חלקי ולכך שעסק של פיצריה שהיה בבעלות הנאשם קרס בשל מעצרו.

לאור אלה ביקש להשית על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם ביקש לומר את מילתו. בדבריו אמר שמתחרט על מעשיו, מבין שלא פעל כשורה ושהפסיד את הפיצריה שלו בגלל המעצר.

מתחם העונש ההולם

ת"פ 6728-03-13

חומרת מעשיו של הנאשם ברורה ורבה. הנאשם, יחד עם ביטון ובורנשטיין, תקף את המתלונן באלימות שלוחת רסן והשלושה גרמו למתלונן חבלות והזיקו לרכושו, כאשר כל חטאו היה שמסר צווי עיקול לקרוב משפחתם של ביטון ובורנשטיין.

במעשיו של הנאשם מתקיימים מספר מאפייני חומרה:

ארוע יזום מראש: שלושת הנאשמים הגיעו לזירה במטרה לתקוף את המתלונן. יש בכך תכנון מוקדם של התקיפה - גם אם זמן קצר קודם לביצועה.

ריבוי המשתתפים: שלושת הנאשמים חברו יחדיו על מנת לתקוף את המתלונן.

"דבקות במשימה": לאחר שהותקף המתלונן, הוא ניסה לברוח מהמקום. שלושת הנאשמים חסמו את דרכו ומנעו ממנו להמלט. גם כאשר המתלונן הופל ארצה חסר אונים, הנאשמים המשיכו להכותו ולבעוט בו. אפילו כאשר הגיע למקום איש מרות - סייר בטחון - והורה לנאשמים לעזוב את המתלונן, הם המשיכו להכותו, עד שהסייר הזעיק למקום משטרה.

זהות הקרבן: המתלונן אמנם אינו עובד ציבור אך הוא מסר צו עיקול, המהווה החלטה שיפוטית, אשר יש לכבדה. במקום לכבד ההחלטה, הנאשמים פרקו את זעמם על השליח ותקפו אותו באלימות רבה. יש בכך לבטא זלזול לא רק בשלמות גופו של המתלונן וכבודו, אלא גם ללמד על יחסו של הנאשם לצווי בית משפט ולשלטון החוק בכלל (עניי המתבטא גם בהפרת ההוראה החוקית בה הורשע בת"פ 38100-11-13).

תוצאות המעשה: הנאשמים תקפו את המתלונן בברוטליות חסרת מעצורים וגרמו לו לחבלות ממשיות. מעבר לחבלות הגוף, המעשים פגעו בכבודו ושלוות נפשו של המתלונן. גם ללא נתונים מלאים, לא קשה להבין הפגיעה אשר שנגרמה למתלונן.

העדר "יריבות אישית": הנאשם התערב בעניין אשר אין לו שום נגיעה אליו - צו עיקול אותו קיבל גיסם של שני חבריו, ביטון ובורנשטיין. ניתן להבין ללבו של אדם המקבל צו עיקול - יש בכך כדי לגרום לתסכול וכעס. ברור עם זאת, כי אין בכך כדי להצדיק תגובה אלימה כלפי השליח מוסר הצו. אך במקרה זה הנאשם כלל לא היה צד לעניין, שכן הצו כלל לא הופנה כלפיו. נכונותו של הנאשם לתקוף אדם זר ללא כל סיבה או מניע, רק משום שמסר צו עיקול לאדם זר, יש בה חומרה יתרה.

חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות בריונית, אלימה ופורעת חוק מעין זו, או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה נמלצת בגנות האלימות, אשר אינה מגובה בעונש מרתיע, המעביר ליחיד ולרבים את המסר בדבר הפסול והאסור שבמעשים.

ר' למשל לענין זה ע"פ 4173/07, מדינת ישראל נ' פלוני, שם נפסק:

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

לפיכך מעשיו של הנאשם מחייבים השתתף מאסר ממש, לריצוי מאחורי סורג ובריה לתקופה שבין מספר חודשים לשנתיים וחצי וכן מאסר מותנה ופיצוי כספי לקרבן העבירה.

אני ער לכך שהמאשימה לא עתרה להשתתף פיצוי, אך לטעמי רכיב זה מתחייב בנסיבות הענין, מה גם שאין מדובר ברכיב ענשי רגיל, שכן הוא אינו בין הנאשם למדינה, אלא בין הנאשם לקרבנו.

להשלמת התמונה אציין, כי בת"פ 6728-03-13 גזרתי על ביטון עונש של 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ש"ח. על בורנשטיין גזרתי עונש של ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ופיצוי למתלונן בסך 7,000 ש"ח. בגזר הדין ציינתי, כי השתתף מאסר בעבודות שירות על בורנשטיין מהווה חריגה ממתחם העונש ההולם, וזאת בעיקר בשל עמדתה העונשית של המאשימה, וכן לאור נסיבותיו האישיות ובהן תסקיר חיובי שהתקבל בעניינו והיותו בן 21 בעת ביצוע העבירה. ביטון ובורנשטיין הגישו ערעור על חומרת ענשם (עפ"ג 20613-05-14), אשר טרם נדון.

ת"פ 38100-11-13:

הנאשם תקף באלימות אדם על מנת לקחת ממנו קסדה. גם אם סבר הנאשם כי הקסדה שייכת לו, הדבר רחוק מלהצדיק נקיטת אלימות כלפי המתלונן. יתרה מכך, המעשים נעשו תוך הפרת צו שיפוטי, אשר התיר לנאשם לצאת ממעצר הבית רק לצרכי עבודתו ולא לצורך סידורים, בודאי שלא לצורך ביצוע עבירות אלימות.

אמנם לא עלה מעובדות האשום כי נגרמו למתלונן חבלות גוף בשל התקיפה, אך יש בנקיטת אלימות כלפי אדם כדי להשפילו ולבזותו, במיוחד כאשר הדבר נעשה במקום עבודתו.

אוסף על כך, כי הנאשם הגיע למקום עבודתו של המתלונן יחד עם אחר, אשר גם הוא מילא תפקיד מסוים בארוע, גם אם לא נטל חלק באלימות אותה הפעיל הנאשם.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את העבירה נע בין מאסר קצר, לתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל וכן פיצוי למתלונן.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1991, אין לחובתו הרשעות קודמות. הודה במיוחס לו בשני התיקים.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הפסיק את לימודיו, ניסה כוחו בהקמת פיצריה, אך כשל. הנאשם התגייס לצבא אך נפלט בשל אי התאמה.

בפני שירות המבחן קיבל הנאשם אחריות חלקית לעבירות בהן הורשע, תוך הצגת עמדה קרבנית ומיתממת ביחס לחלקו במעשים. שירות המבחן ניסה לשלב הנאשם בשתי מסגרות טיפוליות, אך הנאשם ניתק עימן קשר.

להערכת שירות המבחן הרקע לביצוע העבירות הוא קושי של הנאשם לשליטה בכעסים ודחפים אלימים, וכן תפיסתו כי שימוש באלימות יכול להיות לגיטימי בנסיבות מסוימות. לאור זאת ועל רקע נתוניו האישיים של הנאשם, שירות המבחן מעריך כי קיימת מסוכנות בינונית לביצוע עבירות נוספות, אך ברמת חומרה נמוכה.

שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית ביחס לנאשם והמליץ על השתתף מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה.

דין והכרעה

לזכות הנאשם שקלתי הודאתו במיוחס לו, גילו הצעיר והעדר הרשעות קודמות.

כן הבאתי בחשבון העונשים אותם גזרתי על ביטון ובורנשטיין בת"פ 6728-03-13. מעשיו של הנאשם דומים לאלו של בורנשטיין, ועל כן הוא יהנה מהעמדה העונשית המקלה אותה הציגה המאשימה בעניינו. אמנם לא אשווה בין ענשיהם, בשל ההבדלים ביניהם, אך יש בגזר דינו של בורנשטיין כדי למתן את ענשו של הנאשם.

נתון נוסף אותו הבאתי בחשבון הוא העובדה שהנאשם שהה בתנאים מגבילים תקופה ניכרת. עם זאת, לאור הפרת תנאי השחרור על ידו, המשקל אותו נתתי לנתון זה אינו רב.

לחובת הנאשם זקפתי קבלת האחריות החלקית העולה מתסקיר שירות המבחן והמנעותו מלשתף פעולה עם ההליך הטיפולי בו נעשה ניסיון לשלבו.

נתון משמעותי נוסף לחובת הנאשם הוא העובדה שהעבירה מושא ת"פ 38100-11-13 נעברה זמן לא רב לאחר הרשעתו בת"פ 6728-03-13, בעודו ממתין לקבלת תסקיר. ניתן היה לצפות כי דוקא בתקופה זו יקפיד הנאשם הקפדה יתרה על כיבוד החוק ולא יבצע עבירות נוספות.

לאור כל אלה, ראיתי לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל, לריצוי ממש, לתקופה הנמצאת בצדו הנמוך של מתחם העונש בגין כל אחד מן התיקים ותוך חפיפה של עיקר התקופות וצבירה של מקצתן. לפיכך אשית על הנאשם בגין ת"פ 6728-03-13 עונש של שבעה חודשי מאסר בפועל ופיצוי למתלונן בסך 7,000 ש"ח ובגין ת"פ 38100-11-13 עונש של ארבעה חודשי מאסר ופיצוי למתלונן בסך 2,000 ש"ח. עיקר התקופות ירוצו בחופף, כך שסך הכל ירצה הנאשם עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שמונה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 7.12.14. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם. הצדדים יגישו הודעה מתואמת בדבר ימי המעצר עד ליום 6.11.14.
- ב. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. חודשיים חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא עוון, היזק לרכוש או הפרת הוראה חוקית תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ד. פיצוי למתלונן גבריאל תירוש, עד תביעה מס' 2 בת"פ 6728-03-13, בסך 7,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.14.

ה. פיצוי למתלונן משה קיי, עד תביעה מס' 1, בסך 2,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.14.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב ביום 7.12.14 עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ה, 19 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.